

Son Dönüş

– Ümit Seyhan · 05 Ocak 2016

Kara bir buhran,doldurmuş boşlukları,
İrinli bir yara sanki,yerle gök arası.
Nasıl alınır?

Vicdansız,merhametin darası,
Hep sil baştan,hep sil baştan,
Sarı ineği boğazlama kavgası..

Mecâzların kökünden,nedir böyle fıskıran
Son bilmeceye uzanmak istesem
Kıymık kıymık avuçlarım kan.
Yüreğim midir?dallarda öylece kuruyan
Yoksa uyanmak mı bu ?
Hayat denen kabustan..

Pişmanlığa katarak ârı
Sayamadım,gördüğüm cesetlerin ,
Ağızlarından savrulan dumanı.
Gerçekmiş o masal.
Artık herkese haykırmanın zamanı!
Hani dönüş için yollara atılan
Ekmek kırıntıları var ya ,
Kapacağına hesaba katmadan kuşları..

Belki,"sanmak" vardı omuzlarımda,
Belki,"yanmak" vardı,hışımla yağan kar altında
Belki de,Med-Cezirlere olan sevdamdan,
"Kanmak" vardı , feda ederek yeni yeni filizlenen
Tomurcukları..

Düş izleri yüzümde çizgi çizgi
Çok uyumuşum ,uyuşturmak için sancıları
Vakit mağrip ise;
Kuşanmalı artık pusatları,
İlâhi ,sebepsiz duyulur mu?
Seherin hıçkırıkları..

Son takâtta hâla
Bir iğne ile tutturulmuşsa sadâkat aşka,
Üstelik gözlerin,kalmışsa arkanda.
Dönerim sevgili;
Bakarsın gün bile açar sabaha
Ama bilmez misin ki?
Son dönüşler Allah'a

Ümit Seyhan